

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
13/10. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2010. február 25.

A főtanácsnok indítványa a C-211/08. sz. ügyben
Bizottság kontra Spanyolország

Paolo Mengozzi főtanácsnok álláspontja szerint a kórházi kezelések külföldön felmerült és nem tervezett költségei kiegészítő megtérítésének megtagadása ellentétes a szolgáltatásnyújtás szabadságával

A költségeknek az ellátás nyújtása szerinti tagállamban a beteget terhelő részét is meg kell téríteni, amennyiben ebben az államban a fedezeti szint alacsonyabb, mint a biztosítás helye szerinti tagállamban

Az egészségügyről szóló spanyol törvény¹ a spanyol állampolgárokat, valamint a Spanyolországban tartózkodó külföldi állampolgárokat tekinti az egészségügyi szolgáltatások igénybevételéhez való jog jogosultjainak. Általánosságban a biztosítás kizárólag a spanyol nemzeti egészségügyi szolgálat által nyújtott kórházi szolgáltatásokat fedezi, és ezek ingyenesek. Más tagállamban nyújtott, nem tervezett gyógykezelések esetén a spanyol rendszer, az 1408/71 rendeletben² előírt mechanizmusnak megfelelően, az ellátások nyújtása szerinti állam intézményének megtéríti az ugyanezen intézmény által az említett tagállamban érvényes díjszabás alapján viselt költségeket³.

Chollet úr, aki Spanyolországban lakóhellyel rendelkező francia állampolgár, és aki a spanyol társadalombiztosítási rendszer alá tartozik, váratlanul kórházi ápolásra szorult franciaországi tartózkodása során. A spanyol társadalombiztosítási intézmény megtagadta a francia kórház által a francia jogszabályoknak megfelelően Chollet úrra terhelt költséghányad („ticket modérateur”) megtérítését. Ezen okból Chollet úr panaszt nyújtott be az Európai Bizottságnál, amely jogsértés megállapítása iránti eljárást indított Spanyolországgal szemben.

Gyógykezelési költségek megtérítésének tárgyában, amelyre vonatkozóan immár gazdag az ítélkezési gyakorlat, ez az első olyan ügy, amelyet tagállami kötelezettségszegésre hivatkozva indítottak.

A Bizottság azt állítja a Bíróság előtt, hogy Spanyolország azzal, hogy a spanyol egészségbiztosítási rendszer biztosítottjaival szemben megtagadta a számukra más tagállamban nyújtott, nem tervezett kórházi kezelésekhez kapcsolódó költségek megtérítését olyan esetben, amikor e tagállamban a fedezeti szint alacsonyabb a spanyol jogban előírnál, sérti az Európai Uniónak a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó jogelveit. Álláspontja szerint a spanyol törvény korlátozó hatást gyakorol akár azon szolgáltatások nyújtása tekintetében, amelyek kezdetben a másik tagállamba történő utazást és az átmeneti ott-tartózkodást indokolták, akár a kórházi gyógyászati szolgáltatások ugyanezen államban történő további nyújtása tekintetében.

¹ Az 1986. április 25-i 14/1986. sz. törvény.

² A szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (HL 1971.7.5. L 149.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.). Ezt fel fogja váltani a 883/2004/EK rendelet 2010. május 1-jétől (e napon lép hatályba a rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról szóló 2009. szeptember 16-i 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet).

³ A spanyol egészségbiztosítási rendszer egy másik tagállamban kapott „sürgős, azonnali és életmentő” ellátások szükségszerűségének kivételes esetében (amelyek a jelen ügynek nem képezik tárgyát) ezzel szemben viseli (és megtéríti) a költségek egészét.

A főtanácsnok mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy az 1408/71 rendelet célja a szociális biztonság egyes ágazataira vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolása. E rendelet azt írja elő, hogy ha egy tagállam intézményének egy másik tagállam rendszere alá tartozó biztosított számára kell ellátást nyújtania, a költségek viselése a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam által előírt díjszabásnak megfelelően történik. Ennélfogva amennyiben a szolgáltatásnyújtás szerinti tagállam jogszabályai akként rendelkeznek (mint Franciaország esetében, Chollet úr ellátásának vonatkozásában), hogy a szolgáltatások költségének egy hányadát a szolgáltatás címzettje viseli, ez alkalmazandó valamely másik tagállam biztosítottjának tekintetében is.

A főtanácsnok emlékeztet arra, hogy a Bíróság a korábbiakban már kifejtette, hogy a közösségi jog nem korlátozza a tagállamoknak a szociális biztonsági rendszerük kialakítására vonatkozó hatáskörét, és az érintett tagállamok feladata, hogy meghatározzák egyrészt a szociális biztonsági rendszerhez való tartozás feltételeit, másrészt azon feltételeket, amelyekhez a vonatkozó szolgáltatásokhoz való jogosultságot kötik. Mindazonáltal e hatáskörük gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani a közösségi jogot, különösen a Szerződésnek a mozgás szabadságára vonatkozó rendelkezéseit.

Továbbá, a Bíróság álláspontja szerint a díjazás ellenében nyújtott gyógyászati szolgáltatások a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezések hatálya alá tartoznak, függetlenül attól, hogy az ellátásokat kórházi keretek között vagy azon kívül nyújtják, illetve függetlenül az érintettre irányadó nemzeti rendszer működésének módjától.

Végezetül a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani a tervezett egészségügyi ellátásokkal kapcsolatban, hogy valamely tagállam társadalombiztosítási rendszere alá tartozó biztosítottak a kezelés szerinti tagállam fedezeti szintje és a biztosítás helye szerinti állam fedezeti szintje között fennálló különbségnek megfelelő kiegészítő megtérítésre jogosultak az utóbbi államban alkalmazandó díjszabás keretén belül. Ugyanis az olyan tagállami szabályozás, amely, noha nem tiltja meg a biztosított számára gyógykezeléseknek valamely más tagállamban történő igénybe vételét, de a másik tagállamban viselt költségek tekintetében nem biztosít a biztosítás helye szerinti tagállammal az adott kezelések vonatkozásában azonos fedezeti szintet, a szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását valósítja meg.

A főtanácsnok álláspontja szerint az a tény, hogy a Bizottság keresete váratlanul fellépő olyan helyzetekre vonatkozik, amikor a beteg egy másik tagállamban tartózkodik, nem változtat a kérdés lényegén. Véleménye szerint a spanyol jogszabály már azon ténynél fogva is korlátozó jellegű, hogy visszatartja a beteget attól, hogy meghosszabbítsa tartózkodását egy másik tagállamban, vagy arra készteti, hogy korábban térjen vissza a lakóhelye szerinti államba, és ott részesüljön gyógykezelésben.

A szabad mozgás korlátozását, amely konkrétan a kiegészítő megtérítés megtagadásával valósul meg, nem igazolhatja a nemzeti egészségbiztosítási rendszert érintő pénzügyi következmények kockázata. A biztosítás helye szerinti tagállamnak ugyanis semmilyen esetben sem kell nagyobb összeget megtérítenie, mint amekkora az ország területén történő ellátás esetén terhelné őt.

Ezen túl a főtanácsnok véleménye szerint az, hogy a megtérítés mindenképpen az orvosi szükségesség fennállásának feltételéhez, valamint ahhoz van kötve, hogy lehetséges legyen az államok közötti közigazgatási együttműködési mechanizmusok mozgásba hozatala az esetleges visszaélések megelőzése érdekében, elháríthatja az egészségügyi turizmushoz kapcsolódó jelenségek felerősödésének veszélyét.

A főtanácsnok azt javasolja tehát, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyolország – mivel a nemzeti egészségbiztosítási rendszer kedvezményezettjeivel szemben megtagadta az általuk más tagállamban kapott, nem tervezett kórházi kezelés költségeinek kiegészítő megtérítését, amely tagállamban az alkalmazandó fedezeti szint alacsonyabb a spanyol jogban előírtnál, – megsértette a szolgáltatásnyújtás szabadságának elvét.

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat.

Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az indítvány [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499